

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

(Ε Κ Λ Ο Γ Η)

ΚΛΑΥΔΙΟΥ ΜΑΡΚΙΝΑ

21

Δέ μοιάζουν, μα κ' οί δυο τή γῆς
καμάρωναν με τὰ σπαρτά της.
Ὅ ἕνας ἦταν ποιητής
κι' ὁ ἄλλος ζευγολάτης.

1

Τρέχουν τὰ γάργαρα νερά,
τ' ἀσάλευτα μουχλιάζουν.
Ὅρτσα καράβια μὴν τὰ κλαῖς —
τ' ἄλλα νὰ κλαῖς πού ἀράζουν.

2

Πάντα νωρίς καὶ πάντα ἀργά,
καὶ πάντα αὐτὸς κερδίζει,
πού ξέρει στὰ χαλάσματα
κάποιο ναὸ νὰ χτίζει.

3

Χάνεται ἡ πέτρα πού πετᾶς,
βουλιάζει στ' ἄσπρο χιόνι.
Μὰ βοῦρκο ὅταν πετροβολᾷς,
πηδᾷ καὶ σὲ λερώνει.

4

Σ' ἀρνήθηκαν οἱ φίλοι σου;
Κίβδηλο χάνεις χρῆμα.
Τὸν ἑαυτὸ σου ἀρνήθηκες;
Τράβα καὶ σκάψε μνήμα.

5

Εἶναι κακὰ σὰν κεραυνὸς —
ποιὸς φταίει, κανεὶς δὲν ξέρει.
Μ' ἂν εἶσαι θεριστὴς κακός,
Φταίει τὸ δικό σου χέρι.

6

Μιὰ θύμηση, κάθε στιγμή,
μαζί μας περπατάει·
τὸ σήμερα εἶναι τὸ ψωμί
καὶ τὰ παλιά προσφάει.

7

Τὸ στάχυ, ἀπ' τὸν καρπὸ βαρὺ,
στὸ χῶμα ἀπαλοκλίνει,
λὲς προσκυνάει τῇ μάννα γῆ,
γεμᾶτο εὐγνωμοσύνη....

8

Χαρά σου ἂν πάτησες ἀντρίκια
βουνοκορφές, αἰτοφωλιές —
μ' ἂν ἔφτασες με δεκανίκια,
τιμὲς σοῦ πρέπουν πιὸ πολλές.

9

Φιλόσοφος δὲν εἶναι αὐτὸς
πού λέει σοφίες μόνο,
μ' αὐτὸς πού ξέρει νὰ γελαῖ
καὶ στὸ δικό του πόνο.

10

Βωμοί, μνημεῖα, ἀγάλματα
— πόση σοφία χαμένη!
Μ' αἶμα ζεστό κι' ἀνθρώπινο
ἢ Ἱστορία γραμμένη.

11

Σὰ χτὲς θᾶναι καὶ τ' αὔριο,
μὰ πῶς τὸ περιμένω.....
Τῶνα λαχεῖο ἀκλήρωτο,
καὶ τ' ἄλλο κληρωμένο!

12

Ἄπο τοὺς δυο: κείνον πού πάει,
κι' αὐτὸν πού μένει πίσω,
δὲν ξέρω ποιὸν νὰ λυπηθῶ,
ποιὸν νὰ παρηγορήσω.

13

Κάποτε βλέπουμε σκυφτοὺς
ἀνθρώπους νὰ ρεμβάζουν.
Φιλοσοφοῦν — λέμε κρυφά.
Κι αὐτοί... μόνο νυστάζουν.

14

Ὅ νιὸς θαρρεῖς περιφρονεῖ
τῇ δύναμι, τὰ νιάτα —
μπεκρῆς πού κάνουλα ἔχει βρῆ
καὶ σπάει καὶ τὴν κανάτα!

15

Τοῦ ἀρέσει τοῦ χελιδονιοῦ
νὰ χαμοφτερουγάει,
ὅπως ἀρέσει τοῦ σοφοῦ
μὲ ταπεινοὺς νὰ πάει.

16

Τὰ χάνουν οἱ φιλόσοφοι
καὶ στέκουν σὰ χαζοί:
Γιατὶ καβάλλα οἱ ἄτιμοι
κ' οἱ τίμιοι πεζοί;

17

Εἶπαν τοῦ γέρου: — Διάλεξε:
Σοφία, πλοῦτο, ἢ θρόνο;
Κ' ἐκεῖνος ἀναστέναξε:
— Τὰ νιάτα ἄς εἶχα μόνο !

18

— Ματάκια μου..... κλαίει ὁ τυφλός.
— Ψωμάκι ὁ πεινασμένος.
— Μικρὸς ὁ πόνος σας, μικρὸς,
στενάζει ὁ ἐρωτευμένος.

19

Κακὸ νᾶσαι φιλόδοξος
δὲν εἶναι, φτάνει μόνο
νὰ μὴ φορεῖς παράσημο,
ὅταν ἐγὼ κρυώνω.

20

Δὲ σβήνουν τὰ ὄσα φεύγουνε,
πιάνουν κρυφὸ καρτέρι,
νὰ τυραννοῦν τὴ μνήμη μας
ὅταν γενοῦμε γέροι.

22

Τὰ γλέντια ἂν εἶναι οἱ φίλοι σου,
χρέη στὴν ψυχὴ σου βάνεις.
Θὰ τρῶς, θὰ πίνεις, με πολλοὺς,
μὰ μόνος θὰ πεθάνεις.

23

Καλάμι ὁ ἕνας τῶπαιζε
γιὰ τὰ γαλιὰ φοβέρα —
τὸ πῆρε ὁ ἄλλος κ' ἔγινε
γλυκόφωνη φλογέρα.

24

Μὲ κακολόγησαν οἱ ἐχθροί,
Τὸ ξέχασα ὡς τὸ βράδυ.
Μ' ἀπὸ τοῦ φίλου τὴν πληγὴ,
μοῦμεινε τὸ σημάδι.

25

Δὲν πρέπει μόνο τοῦ Ἡρακλῆ
τὸ δάφνινο στεφάνι.
Γιὰ νᾶσαι ἥρωας στὴ ζωὴ,
«Ἀνθρωπος» νᾶσαι φτάνει.

26

Πολὺ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἀνεβήκαμε
τόσο πού μᾶς βαραίνουν τὰ φτερά μας.
Κι' ὄλο ψηλὰ ἀνεβαίνοντας, ξεχάσαμε
κάτω στὴ γῆς τὴ λιγοστή χαρὰ μας.

27

Ὅποιος κρυφά κατηγορεῖ
καὶ φανερά παινεύει,
μοιάζει κακὸν συνέταιρο,
πού δυὸ φορὲς σὲ κλέβει.

28

Ὅσο ψηλὰ ἀνεβαίνει ὁ ἥλιος,
τόσο μικραίνει κι' ἡ σκιά μας.
Πῶς μοιάζει ὁ ἥλιος με τὴ γνώση,
κι' ὁ ἴσκιος με τὴν ἀφεντιά μας !

29

Φίλος τὸ κοντοζύγωσα
μὰ τὸ σπουργίτι ὥστόσο
ρωτιόταν ἂν τοῦ πάω ψωμί,
ἢ πάω νὰ τὸ σκοτώσω.

30

Κατάβαθα, κατάκορφα,
κατάματα στὴ μπόρα —
χαρὰ στον πού τὰ χάρηκε
τέτοιας ζωῆς τὰ δῶρα.

31

Οἱ ἀλήθειες μοιάζουν μ' ἀχينوὺς
στῆς θάλασσας τὰ βάθια.
Κι' ὅταν τὶς πιάνει βρίσκει ὁ νοῦς
λίγο φαί καὶ χίλια ἀγκάθια.